

Side anset over de Forretninger, som nu finde Sted, nemlig Afdragsforretninger og Kolportageforretninger, idet vi mente, at megen Svindel fandt Sted ved disse Forretninger, og at der burde træffes Foranstaltninger der imod. Jeg for mit Vedkommende havde tænkt, at man kunde slaa sig til No med Forbud mod Kolportage- og Afdragsforretninger, „Kategeschæfter“. I Finansudvalget, hvor Spørgsmaalet har været behandlet flere Gange, har det ikke kunnet lykkes mig at faa den Betragtning til at gaa igennem, lige saa lidt som den højtærede Justitsminister kunde gaa ind paa den, og jeg har derfor endelig slaaet mig til No med, at man vel ogsaa nok kunde gaa med til en Foranstaltning som den, der her er foreslaaet, nemlig det rene Forbud mod Salg af saadanne Obligationer. Et rent Forbud rammer selvfølgelig baade Kolportageforretningerne og Afdragsforretningerne, det er klart, men det rammer lidt mere, det rammer ogsaa det rene Salg, som Vetsellererne drive med disse Papirer. Jeg kan sige, at det rene Forbud er mere rationelt, fordi det gør „rent Vand“, saa at den Slags Papirer overhovedet ikke kunne komme ind mere til Salg; vil nogen købe dem, maa han altsaa indforstve dem fra Udlandet, handle med udenlandske Vetsellerere. Jeg har derfor ment, man kunde gaa med til denne Foranstaltning, og jeg vil ogsaa anbefale det foreslagte Lovforslag; men jeg kunde dog have Øyst til at stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Naar man vedtager dette Lovforslag, saaledes som det foreligger her, er det jo klart, at den nubærende Thændehaver af saadanne Papirer for Fremtiden ikke kan handle med dem her i Landet. Der er jo mange, som i Tidens Løb ere blevne Thændehavere af saadanne Papirer, der er mangen en jævn Mand omkring i Landet, der sidder inde med dem, og det bliver saa umuligt for ham at afhænde disse Papirer, han staar jo som Regel ikke i Forbindelse med udenlandske Papirshuse, og derfor kan der ikke godt være Tale om, at han kan sælge dem. Jeg tror, at hvis en saadan Lov som denne træder i Kraft straks, kan den let komme til at volde adskillige Ulemper. Jeg har hørt Tale om, at man kunde gaa en anden Vej, at man kunde sige som saa: alle de Papirer, som nu ere i Landet, kunde faa en Slags Autorisation, de kunde blive afstemplede, og saa kunde man handle med dem her i Landet, medens man undgik at faa ny Papirer af den Art ind i Landet. Jeg tror ikke, at det vilde være den rigtige Vej at gaa, thi der ved vilde man i alt Fald

ikke undgaa Kolportageforretning og Kategeschæfter ligesom tidligere; man vilde blot indskrænke Obligationsmassen; men den Obligationsmasse, som en Gang er kommen her ind i Landet, vil blive ved at omsættes paa lignende Maade som tidligere, man vil have de samme Forretninger som tidligere. Jeg tror derfor ikke, den Vej er praktisk at gaa. Jeg er imidlertid ikke ganske klar over, hvilke Veje der ere praktiske at gaa i dette Stykke. Jeg ønsker ikke, at den Befolkning, som nu har faaet Obligationer, ganske bør affræses med et Hug fra at komme af med dem, og derfor ønsker jeg at stille det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvorledes han tænker sig Bestemmelser indførte i dette Lovforslag, som kunde sikre de nubærende Thændehavere af Obligationer saaledes, at de fik Mulighed for at komme af med dem, inden disse Bestemmelser en Gang for alle affaar dem derfra.

C. Sage: For saa vidt dette Lovforslag tilsigter at beskytte de uhyndige mod, at der praktes dem daarlige eller værdiløse Papirer paa Halsen til høje Priser, tror jeg ligesom den ærede Tale, der nu havde Ordet, at det i og for sig vilde være tilstrækkeligt, om man indskrænkede sig til at forbyde Kolportage, og om man eventuelt i Forbindelse hermed vedtog Bestemmelser, der regulerede Salg med Afdrag. Hvis man imidlertid enten af Hensyn til Publikumsskyttelse eller af andre Hensyn mener at burde gaa til helt at forbyde Handel med Præmieobligationer, maa jeg dog tro, at de Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder, i forskellige Retninger turde trænge til en nærmere Forklaring og til adskillige Tilføjelser. Jeg tror for det første, at det vil være nødvendigt nærmere at præcisere, hvad man forstaar ved Præmieobligationer. I Virkeligheden omfatter denne Betegnelse Papirer af høist forskellig Art. Man har Præmieobligationer, der ere ganske særdeles solide, fortræffelige Papirer at anbringe sine Penge i, og man har andre, der i Virkeligheden kun ere at betragte som Lotterisedler, til Dels endog saa som Lotterisedler af meget tvivlsom Værdi. Det forekommer mig utvivlsomt, at der i alt Fald fra Synspunktet om at beskytte Publikum ikke kan være Anledning til at forbyde Salget af virkelig gode og værdifulde Papirer af denne Art. Jeg indrømmer, at det er vanskeligt eller, om man vil, ugørligt gennem Lovbestemmelser at sørge for, at de bedre Papirer gaa fri og de daarlige rammes. Jeg tror heller ikke, det just vil være tilraadeligt at overlade Afgørelsen til Administrationen,